

на великостта на сградите и на издигането си, то зинахъ колосални разходи. Въ оградата на двата Рамасеум и на Аменофееумъ сѣ намирахъ сѣ дузини подобни статуи, отъ които по-голямата частъ сѣ отъ червенъ египетски гранитъ; повечето отъ тяхъ иматъ отъ 6-7 метра височина, а нѣкои достигатъ сѣ педистала си - 17-20 метра. Последната височина иматъ и отъ два колоса на Аменофисъ III, които върхътъ наричахъ колоситъ на Мемнона. Ступени, обезобразени, обезчестени отъ глупавото насиле, тѣзи египетски статуи малко отъдалеч се издигатъ усамотени и величественни върху мѣмеливата поляна; големината на тѣхната маса и простотата на тѣхнитъ линии оставатъ въ душата на пътника едно впечатление, което никога нѣма да забрави. —

Серапееумъ.

Аписъ, като живъ образъ на Озирисъ — създатъ на земята, бѣше единъ бикъ, който до грѣбъ бѣше обрѣзъ ималъ свой храмъ въ Мемфисъ, а удрѣтъ ималъ свой грѣбъ въ Сакара. Палажа, който обитавалъ при животъ бикотъ въ Мемфисъ се казвае Аписеумъ, а Серапееумъ се казвае грѣба му. Марсеевъ ситна-спонжъ останкиятъ, който е намиралъ — тѣ Серапееумъ по външността ималъ видъ подобенъ на другитъ египетски храмове, но се различавалъ отъ тяхъ по това, че въ една отъ своитъ стѣни ималъ наведенъ пътъ, който водилъ въ скалата, върху която бѣше съграденъ храма и давалъ входъ въ обширни подземни. Тѣзи подземни бѣхъ грѣба на Аписа. —

Грѣботъ на Аписа се раздѣли на три отдѣлни части. Първата и най-старата погребна отъ XVIII династия — въ грѣботъ на Аменофиса III (Мемнона) и е служила за погребение на Аписитъ до край на XX династия. Въ неѣ грѣботъ сѣ из-